

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D., ve věci

žalobkyně:

N. R.

státní příslušnost Ukrajina

zastoupená Mgr. Tomášem Císařem

advokátem sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému:

Ředitelství služby cizinecké policie

sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. CPR-29067-6/ČJ-2018-930310-V243 ze dne 30. 12. 2019, ve věci správního vyhoštění,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 8. 1. 2020 domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. CPR-29067-6/ČJ-2018-930310-V243 ze dne 30. 12. 2019, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje – odboru cizinecké policie č. j. KRPT-146422-45/ČJ-2018-070022 ze dne 10. 8. 2018; prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 6 měsíců. Doba k vycestování z území ČR byla stanovena do 10 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Důvodem rozhodnutí byla skutečnost, že žalobkyně vykonávala v období od 12. 6. 2018 do 21. 6. 2018 v Opavě bez platného povolení k zaměstnání pracovní činnost.
2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobkyně. Odvolací námitky nebyly správně vypořádány. Napadené rozhodnutí je nepřiměřené okolnostem případu, žalobkyně poukázala na to, že se správním orgánem spolupracoval a měl platné pobytové oprávnění. Správní orgán mohl využít smírného řešení. Protiprávní jednání mělo nastat už v červnu 2018, přičemž rozhodnutí ve věci nabylo právní moci až po roce a 7 měsících. Nepřiměřená délka řízení měla mít za následek alespoň zkrácení doby vyhoštění. Správní orgány nedostatečně posoudily zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně namítala dále neúčelnost uloženého opatření, neboť krátce po zahájení správního řízení území ČR opustila. S ohledem na délku řízení je třeba jasně formulovat účelnost přijatého opatření; navíc délka správního vyhoštění není přezkoumatelně zdůvodněna a je v rozporu se správní praxí. Tím, že správní orgány nedbaly základních zásad své činnosti a ve věci se dopustily zásadních průtahů, způsobily nezákonnost napadeného rozhodnutí.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 21. 1. 2020 navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. Odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí. K namítaným průtahům poukázal na to, že zákon nestanoví žádnou lhůtu, po jejímž uplynutí by opatření nebylo možno uložit, a dále na to, že žalobkyně proti nečinnosti správního orgánu nikterak nebrojila.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl bez jednání.
5. Ze spisového materiálu soud zjistil, že žalobkyně byla agenturní zaměstnankyní polské společnosti PORTOFINO SP. Z.O.O. a byla vyslána do České republiky ke společnosti Nerest – M s. r. o., s místem výkonu práce v provozovně společnosti BIDFOOD Opava s. r. o. na adrese Těšínská 1006/1, Opava, kde pracovala na pozici pomocného pracovníka ve výrobě ode dne 12. 6. 2018. K takové pracovní činnosti ovšem žalobkyně potřebovala pracovní povolení (§ 95 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti). Pracovní činnost žalobkyně vykonávala do 21. 6. 2018, kdy byla Policií ČR zajištěna. U výsledku dne 21. 6. 2018 žalobkyně odmítla vypovídat a neuvedla mimo jiné ani, zda má na území Evropské unie nebo České republiky osobní či rodinné vazby, vyživovací povinnosti, sdílenou společnou domácnost, ekonomické, společenské nebo kulturní vazby, majetek, závazky či pohledávky.
6. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „ZPC“), policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
7. Podle § 174a odst. 1 ZPC při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
8. Pokud se týče námitky nenáležitosti zjištění skutečného stavu věcí, pak v obecné rovině soud konstatuje, že ve správním řízení byly zjištěny všechny skutečnosti rozhodné pro výrok, jakým bylo ve věci rozhodnuto. Je pravdou, že správní orgán je v řízení vedeném *ex offo* povinen zjišťovat okolnosti svědčící jak v neprospěch, tak i v prospěch toho, komu je povinnost ukládána. Žalobkyně však netvrdí žádné konkrétní skutečnosti, jež by snad správní orgány opomenuly.
9. Obdobně nesprávné vypořádání odvolacích námitek není nikterak konkretizováno, a proto tato námitka rovněž neobstojí.
10. Pokud se týče posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 174a ZPC, shledává jej soud u správních orgánů naprosto dostatečným za situace, kdy sama žalobkyně žádné

osobní a majetkové vazby k České republice výslovně neuvedla. Případnému nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života tak nic ve správním spise nenasvědčuje a nic ani není nově tvrzeno v žalobě. Relevantní kritéria správní orgán řádně zhodnotil, k apriorně nerelevantním není nutno, aby se jakkoli vyjadřoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 109/2013-34 ze dne 26. 2. 2014).

11. Pokud se týče námitky nevyužití smírného řešení či neupuštění od vydání opatření, soud uvádí, že § 119 odst. 1 ZPC neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, zdali cizinci uloží správní vyhoštění či nikoliv. Délka řízení, byť v něm docházelo k průtahům, není v zákoně spojena se zánikem povinnosti správního orgánu uložit opatření, proti němuž žalobkyně brojí. Rovněž tak ani opuštění republiky cizincem ještě v průběhu správního řízení. Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území a nevylučuje, aby cizinec sám z území ČR vycestoval.
12. Nelze dát žalobkyni za pravdu, ani pokud vyjadřuje názor, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění je v podstatě stavěna na jediném kritériu, a to zdali se má cizinec kam vrátit. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zcela evidentní, že se v rámci dostupných informací zabývaly všemi zjištěnými rozhodnými otázkami.
13. K otázce přiměřenosti uloženého opatření soud připomíná, co uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Azs 210/2017-57 ze dne 9. 1. 2019 – a sice, že pobyt na území ČR není samozřejmostí, na kterou má bez dalšího kdokoli právo; o to více je třeba, aby si cizinec takové možnosti vážil a žil v souladu s pravidly, která v ČR platí. Je pravdou, že žalobkyně se správním orgánem spolupracovala, nicméně tato skutečnost byla – stejně jako okolnost, že se jednalo o první porušení ZPC – důvodem pro zvolení doby vyhoštění při spodní hranici zákonného rozpětí. Stanovenou dobu považuje i soud za odpovídající okolnostem případu, jelikož žalobkyně pracovala v České republice bez pracovního povolení, přičemž v tom hodlala pokračovat i nadále, pokud by nebyla zadržena v návaznosti na provedenou kontrolu. Soud podotýká, že stanovení doby zákazu vstupu je totiž výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud tedy pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno. Pokud se týče námitky rozporu s obvyklou správní praxí, tato nebyla žalobkyní nikterak konkretizována, natož doložena.
14. Z těchto důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnul.
15. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy procesně úspěšnému žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 9. března 2020

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje